

23213

РАЗГОВОР НА ИЗЛОЖБА

Откривање на заборавените човекови чувства

— ОД СРЕДБАТА СО АКАДЕМСКИОТ СКУЛПТОР ИЛИЈА ЛАФАЗАНОВСКИ ВО ЦЕНТАРОТ ЗА КУЛТУРА И ИНФОРМАЦИИ ВО СКОПЈЕ

СКУЛПТУРИТЕ НА ИЛИЈА ЛАФАЗАНОВСКИ, академски скулптор од Скопје, се презентирани во Изложбениот салон на Центарот за култура и информации на град Скопје. По враќањето од Романија, каде што завршил Ликовна академија кај проф. Ветроартур и двапати самостојно излагал во Брашов, Лафазановски активно се вклучи во нашиот ликовен живот. Стана член на ДЛУМ и е застапуван на повеќе групни изложби во земјата и во странство. Има добиено откупна награда за спомен фонтаната во Скопје. Изложбата е придружена со каталог, во кој скулпторот е претставен низ критичкиот осврт на Ташко Саров.

Поведувајќи дијалог со скулпторот Илија Лафазановски, најпрвин, се интересираме зошто дури по пет години повторно се претставува самостојно пред скопската ликовна јавност?

— Им припаѓам на оние уметници, кои работат отсесреџе. Скулптурата многу ми се допира и ја работам долго. Во 1972 година изложив 19 скулптури во камен, а сега мојата изложба ја сочинуваат 26 скулптури (18 теракота и 8 во камен и мермер).

● Мислам дека човекот е главна преокупација во Вашето творештво?

— Во човекот има скриени чувства, а во каменот форми. Откривајќи ги скриените форми во употребата на каменот, уверен сум дека ги откривам и внатрешните, непознати чувства на човекот. Токму затоа мојата скулптура обилува со форми што ги изразуваат тие чувства.

● Како ги избираат темите?

— Темите ги црпам од секојдневието, во кое ја барам врската во она што останало како реминисценција на минатото и во стремежите кон иднината. Човекот во моите скулптури е слеан не само со природата, што го опкружува, туку и со она што тој го создава неделиво од историските и општествените околности. На пример како што е темата НОБ: за да се дојде до слободата нужна беше револуцијата.

● Критиката открива дека во Вашата скулптура се забележани елементи од прарочетоците на скулптуралниот израз до денес. Што би додале на тоа?

— Скулптурата настанала со постанокот на човекот. Како што се развива човековата еволуција така се развива и скулптурата. Не би сакал да наведувам многу примери. Доволно е да наведам дека за време на златниот век во Античка Гриција го забележуваме и златниот век на античката скулптура. Тоа е периодот на Фидие, Праксител, Мирон...

ИЛИЈА ЛАФАЗАНОВСКИ: „Зора“, теракота (Од изложбата во Центарот за култура и информации — Скопје

Сличен подем таа забележува и во ренесансата. Потоа на Балканот и во Македонија. Стремејќи се кон тоа, уверен сум дека во мојата скулптура внесувам успешни елементи од сиот тој цикличен период од развојот на скулптурата. Не само затоа што сакам да ги внесам оние заборавени скулптурални елементи, туку и, како што напоменав погоре, да ги откриjam заборавените човекови чувства.

М. Маневски